

מסמך 116

מסמך 116

העליון הכל-יכול

אילו הכיר האדם בכך שבוראיו – המפקחים הישירים שלו – בעוד שהינם אלוהיים הם גם סופיים, וכי אל הזמן והמרחב הינו אלוהות מתפתחת ולא-מוחלטת, כי אז היה חוסר-העקביות אשר בחוסר-השוויון של הזמן מפסיק להוות פרדוקס דתי עמוק. לא עוד תזונה האמונה הדתית על-מנת לקדם את הזחיחות החברתית בקרב ברי המזל, בשעה שהיא מעודדת אך השלמה סטואית בקרב קורבנותיו חסרי המזל של הקיפוח החברתי.

בעת שהננו חוזים בספרות האוונה המעודנות במושלמותן, הגיוני וסביר להאמין כי הן נבראו על-ידי בורא מושלם, אינסופי ומוחלט. ואולם, בעת שאנו מתבוננים במהפכות, בפגמים ובחוסר-השוויון השורר באורנטיה, מן ההכרח כי אותו היגיון ואותה סבירות יגרמו לכל הוויה כנה להסיק כי עולמכם נברא ומנוהל על-ידי בוראים אשר היו תת-מוחלטים, קדם-אינסופיים ואחרים ממושלמים.

הצמיחה ההתנסותית מרמזת על השותפות ברוא-בורא – האל והאדם חוברים זה לזה. צמיחה הינה סימן ההיכר של האלוהות ההתנסותית: האוונה לא צמיחה; האוונה הינה ותמיד הייתה; היא הינה קיומית ממש כאותם אלים נצחיים אשר הם מקורה. ואולם, הצמיחה מאפיינת את היקום המקיף.

העליון הכל-יכול הינו אלוהות חיה ומתפתחת של עוצמה ושל אישיות. תחומו הנוכחי, היקום המקיף, הינו אף הוא מחוז צומח של עוצמה ושל אישיות. ואף כי גורלו הוא גורל של מושלמות, התנסותו הנוכחית כוללת את יסודות הצמיחה ואת היסודות של מעמד בלתי-שלם.

ההוויה העליונה פועלת בעיקר ביקום המרכזי כאישיות רוח; פעולתה מן הסדר השני מתרחשת ביקום המקיף והינה כאל הכל-יכול, אישיות של עוצמה. פעולתה מן הסדר השלישי, המתרחשת ביקום האב, רדומה כעת, וקיימת אך ורק בדמות פוטנציאל דעת לא-נודע. איש איננו יודע מה צפון בהתפתחות שלישית זו של ההוויה העליונה. יש המאמינים כי בשעה שיתייצבו יקומי העל באור ובחיים, יהפוך העליון לתפקודי מאורסה בדמות הריבון הכל-יכול וההתנסותי של היקום המקיף, בעוד שעוצמתו מתרחבת כעל-כל-יכול של היקומים החיצוניים. אחרים משערים כי שלב העליונות השלישי יערב את הרמה השלישית של מופע האלוהות. ואולם, לאמיתו של דבר, איש מאתנו איננו יודע.

1. הדעת העליונה

התנסותה של כל אישיות יצור המצויה בהתפתחות הינה חלק מהתנסותו של העליון הכל-יכול. הכפפתו התבונית של כל מגזר פייז ביקומי-העל מהווה חלק משליטתו המתרחבת של העליון הכל-יכול. הסינתזה היצירתית בין עוצמה לאישיות היא חלק מן הדחף היצירתי של הדעת העליונה, והיא מהווה את עצם הגידול האבולוציוני באחדות שבהוויה העליונה.

תפקידה של הדעת העליונה הוא לאחד בין מאפייני העוצמה של העליונות למאפייני אישיותה; ותוצאת ההתפתחות השלמה של העליון הכל-יכול תהא אלוהות אחודה ואישית אחת – ולא אוסף מתואם במידת-מה של מאפיינים אלוהיים כלשהם. מפרספקטיבה רחבה יותר, לא יהיה כל-יכול בנפרד מן העליון, ולא יהיה עליון בנפרד מן הכל-יכול.

במשך העידנים האבולוציוניים מופקד פוטנציאל העוצמה הפיזית בידי שבעת מנהלי הכוח העליונים, ופוטנציאל הדעת מופקד אצל שבע רוחות האב. הדעת האנסופית הינה תפקוד של הרוח האנסופית; הדעת הקוסמית הינה תפקוד של שבע רוחות האב; הדעת העליונה מצויה בתהליך של הפיכה לממשית בתיאום של היקום המקיף ובהתאגדות תפקודית עם ההתגלות ועם ההישג של האל בעל שבעת ההיבטים.

הדעת של הזמן והמרחב, הדעת הקוסמית, פועלת באופן שונה בשבעת יקומי העל, אך היא מתואמת בהווה העליונה באמצעות טכניקה אסוציאטיבית לא-ידועה. שליטת-העל של הכל-יכול, ביקום המקיף איננה פיזית ורוחנית באופן בלעדי. אף כי בשבעת יקומי העל היא בעיקר חומרית ורוחנית, קיימות תופעות עכשוויות של העליון אשר הינן הן אינטלקטואליות והן רוחניות.

לאמיתו של דבר, הננו יודעים על דעתה של העליונות פחות מאשר על כל היבט אחר של האלוהות המתפתחת הזו. אין ספק כי היא פעילה ברחבי היקום המקיף והסברה היא כי, באופן פוטנציאלי, היא נועדה לפעול באופן נרחב ביקום האב. אך הננו יודעים זאת אל-נכון: אף כי גוף פיזי עשוי להשלים את צמיחתו, ואף כי הרוח עשויה להשיג התפתחות מושלמת, הרי שהדעת לעולם איננה חדלה מלהתפתח – זוהי הטכניקה ההתנסותית של קידמה ללא-קץ. העליון הינו אלוהות התנסותית, ולכן הוא לעולם אינו מגיע למלוא הישג הדעת.

2. הכל-יכול והאל בעל שבעת ההיבטים

הופעת נוכחות העוצמה של הכל-יכול ביקום מתלווה להופעת בוראיהם ובקריהם הגבוהים של יקומי העל האבולוציוניים בזירת הפעולה הקוסמית.

האל העליון שואב את מאפייני הרוח והאישיות שלו משילוש פרדיס, אך הוא הופך לעוצמה-אישיותית הודות לפועלם של הבנים הבוראים, עתיקי היומין ורוחות האב, אשר פעולותיהם המצטברות מהוות את המקור לעוצמתו הגדלה כריבון הכל-יכול של שבעת יקומי העל ובהם.

אלוהות פרדיס בלתי-מסויגת אינה ניתנת להבנה על-ידי היצורים המתפתחים של הזמן והמרחב. אינסופיות ונצח מרמזים על רמת מציאות של אלוהות אשר יצורים של הזמן והמרחב אינם יכולים להבינה. אינסופיות של אלוהות ומוחלטות של ריבוניות הינן מטיבו של שילוש פרדיס; והשילוש הינו מציאות המצויה, במידת-מה, מעבר ליכולת ההבנה של האדם בן התמותה. על-מנת לתפוש את מערכות היחסים ביקום ועל-מנת להבין את משמעויות ערכיה של האלוהות, נדרשים יצורים של הזמן והמרחב למקורות, ליחסיות ולייעודים. ולפיכך, שילוש פרדיס מצמצם – ואף מסייג בדרכים אחרות – את ביטויי האישיות של האלוהות המצויה מחוץ-לפרדיס, וכך הוא מביא לכדי קיום את הבוראים העליונים ואת עמיתיהם, אשר לעד נושאים את אור החיים הלאה, הרחק יותר ויותר ממקורותיו בפרדיס, עד אשר הוא מתבטא באופן המרוחק והיפה ביותר בדמות חייהם הארציים של בני המתת בעולמות האבולוציוניים.

זהו המקור של האל בעל שבעת ההיבטים, אשר בן התמותה פוגש את רמותיו העוקבות בסדר הבא:

1. הבנים הבוראים (והרוחות היציריות).

2. עתיקי היומין.

3. שבע רוחות האב.

4. ההוויה העליונה.

5. הפועל האחד.

6. הבן הנצחי.

7. האב האוניברסאלי.

שלוש הרמות הראשונות מהוות את הבוראים העליונים; שלוש הרמות האחרונות הינן אלוהויות פרדיס. ובתווך ימצא לעד העליון, כביטוי ההתנסותי של האישיות הרוחנית של שילוש פרדיס וכמוקד ההתנסותי של עוצמתם האבולוציונית הכל-יכולה של ילדיהן הבוראים של אלוהויות פרדיס. ההוויה העליונה הינה התגלות האלוהות המקסימלית לשבעת יקומי העל ולעידן הנוכחי ביקום.

באמצעות הטכניקה של הלוגיקה האנושית ניתן להסיק כי האיחוד-מחדש ההתנסותי של הפעולות השיתופיות של שלוש הרמות הראשונות של האל בעל שבעת ההיבטים ישתווה לרמה של אלוהות פרדיס, ואולם אין זה המקרה. אלוהות פרדיס הינה אלוהות קיומית. הבוראים העליונים, באיחוד האלוהי שלהם של עוצמה ואישיות, מהווים עוצמה פוטנציאלית חדשה של אלוהות התנסותית ומבטאים אותה. ועוצמה פוטנציאלית זו, אשר מקורה הינו התנסותי, לא תוכל להימנע, או לחמוק, מן ההתאחדות עם האלוהות ההתנסותית אשר מקורה בשילוש – ההוויה העליונה.

האל העליון איננו שילוש פרדיס, ואף אינו מי מאותם הבוראים של יקום העל – או כולם יחדיו – אשר פעילויותיהם התפקודיות מסנתזות למעשה את עוצמתו הכל-יכולה המתפתחת. אף כי מקורו של האל העליון הינו בשילוש, הוא מתגלה ליצורים אבולוציוניים כאישיות של עוצמה אך ורק באמצעות תפקודן המתואם של שלוש הרמות הראשונות של האל בעל שבעת ההיבטים. העליון הכל-יכול הופך כעת לעובדה בזמן ובמרחב באמצעות פעילויותיהן של אישיות הבוראים העליונים, ממש כשם שבנצח הבזיק הפועל האחד לכדי קיום על-ידי רצונם של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי. הוויות אלה של שלוש הרמות הראשונות של האל בעל שבעת ההיבטים, הינן עצם טיבה ומקורה של העוצמה של העליון הכל-יכול; לפיכך, לעולם עליהן להתלות לפעולותיו המנהליות ולתמוך בהן.

3. הכל-יכול ואלוהות פרדיס

אלוהויות פרדיס פועלות ברחבי היקום המקיף לא רק במישרין באמצעות מעגלי הכבידה שלהן, אלא אף פועלות באמצעות סוכנויותיהן השונות ומופיעיהן האחרים, למשל:

1. התמקדויות הדעת של המקור והמרכז השלישי. נוכחויות הדעת של הפועל האחד אוחזות יחדיו, פשוטו כמשמעו, את מחוזות האנרגיה והרוח הסופיים. והדבר נכון, החל מן הרוח היצירתית של יקום מקומי, עבור ברוחות המחזירות של יקום על, וכלה ברוחות האב של היקום המקיף. מעגלי הדעת הנובעים ממוקדי האינטלקט השונים הללו מייצגים את זירת הבחירה הקוסמית של היצור. דעת הינה המציאות הגמישה שאותה יכולים הברואים והבוראים לתפעל באופן מידי למדי; היא הינה החוליה החיונית המחברת בין חומר לרוח. מתת הדעת של המקור והמרכז השלישי מאחד את אישיות הרוח של האל העליון עם העוצמה ההתנסותית של הכל-יכול האבולוציוני.

2. התגלויות האישיות של המקור והמרכז השני. נוכחויות הדעת של הפועל האחד מאחדות את רוח האלוהויות עם תבנית האנרגיה. מתת ההתגשמויות בגוף של הבן הנצחי ושל בניו מפרדיס,

מתיכות, הלכה למעשה, את טבעו האלוהי של הבורא עם טבעו המתפתח של היצור. העליון הינו הן יצור והן בורא; האפשרות להיותו כזה מתגלה בפעולות המתת של הבן הנצחי ושל בניו המתואמים והכפיים. סדרי הבנים של מתת, המיכאלים והאוונאלים, מוסיפים למעשה לטיבם האלוהי טבע יצור של ממש, טבע שאותו רכשו לעצמם בכך שחיו בפועל כיצור בעולמות האבולוציוניים. כאשר האלוהיות הופכת להיות דומה לאנושיות, מטבע הדברים נטועה במערכת יחסים מעין זו גם האפשרות שהאנושיות תהפוך לאלוהית.

3. הנוכחויות השוכנות של המקור והמרכז הראשון. דעת מאחדת בין גורמים של רוח לתגובות של אנרגיה; המתת מאחדת בין אלוהיות יורדת לבין הרקעת היצורים; ואילו רסיסי האב האוניברסאלי השוכנים מאחדים, הלכה למעשה, בין היצורים המתפתחים לבין האל בפרדיס. קיימות נוכחויות רבות מעין אלה של האב, אשר שוכנות בסדרי אישיות רבים, ובקרב האנשים בני התמותה רסיסי האל האלוהיים הללו הינם מכוונני המחשבה. מה שמהווה שילוש פרדיס עבור ההווה העליונה, מהווים משגוחי המסתורין עבור בני האדם. המכווננים הינם יסודות מוחלטים, ועל בסיס יסודות מוחלטים יכול הרצון החופשי לגרום להתפתחותו של טבע של סופיו, טבע של סופיון במקרה של אדם וטבע אלוהי במקרה של האל העליון.

המתת של סדרי הבנים של פרדיס ליצורים מאפשרת לבנים האלוהיים הללו להעשיר את אישיותיהם באמצעות רכישתו של הטבע הממשי של היצורים ביקום; זאת בעוד שמתת שכאלה לעולם מגלות ליצורים עצמם את הנתב פרדיס של ההישג האלוהי. מתת המכווננים של האב האוניברסאלי מאפשר לו למשוך אליו את אישיות היצורים הרצוניים. ובכל מערכות היחסים האלה ביקומים הסופיים, הפעילויות האלה מתאפשרות הודות לסעד הדעת הנוכח-לעולם אשר מקורו בפועל האחד.

בדרכים אלה, כמו גם בדרכים רבות אחרות, משתתפות אלוהיות פרדיס בהתפתחויות הזמן, כפי שאלה נפרשות בפלטות הסובבות בחלל, וכפי שהן מגיעות לשיאן בהופעתה של האישיות העליונה, אשר הינה תוצאתה של כל אבולוציה.

4. הכל-יכול והבוראים העליונים

אחדותו של השלם העליון תלויה באיחודם המדורג של החלקים הסופיים; התממשותו של העליון נובעת מאיחודים אלו ממש של גורמי העליונות – הבוראים, הברואים, האינטליגנציות והאנרגיות של היקום – והתממשות זאת אף מהווה גורמת שלהם.

במהלך אותם עידנים שבהם עוברת ריבונות העליונות את התפתחותה בזמן, תלויה עוצמתו הכל-יכולה של העליון בפעולותיו האלוהיות של האל בעל שבעת ההיבטים; זאת בעוד שנדמה כי קיימת מערכת יחסים הדוקה במיוחד בין ההווה העליונה לבין הפועל האחד ואישיותו העיקריות, שבע רוחות האב. הרוח האינסופית פועלת בדמות הפועל האחד באופנים רבים המפצים על אי-שלמותה של האלוהות האבולוציונית, וכן היא מקיימת מערכת יחסים קרובה עד מאוד עם העליון. במידת מה, חולקות כל שבע רוחות האב מערכת יחסים קרובה זו, אך במיוחד נכון הדבר באשר לרוח האב מספר שבע, זו הדוברת בשם העליון. רוח אב זו יודעת את העליון, היא מצויה בקשר אישי עמו.

בשלב מוקדם של תכנון סכמת הבריאה של יקומי העל, חברו יחדיו רוחות האב לשילוש אשר קדם להן ובראו במשותף את ארבעים-ותשע הרוחות המחזירות, כשבסמוך לזאת פעלה ההווה העליונה באופן יצירתי ושימשה כסך הכולל של פעולותיהם האחדות של שילוש פרדיס ושל ילידיה הבוראים של אלוהות פרדיס. הופיע מאג'סטון, אשר מני אז מיקד את הנוכחות הקוסמית

של הדעת העליונה, זאת בעוד שרוחות האב ממשיכות לשמש כמקורותיו וכמרכזיו של הסעד עצום הממדים של הדעת הקוסמית.

ואולם, רוחות האב ממשיכות בפיקוח על הרוחות המחזירות. רוח האב השביעית (במסגרת הפיקוח הכללי שלה על אורונטון מן היקום המרכזי) מצויה בקשר אישי עם שבע הרוחות המחזירות הממקומות באורסה (וכן שולטת בהן שליטת-על). במסגרת השליטה והניהול הפנימיים של יקום-העל, וכן השליטה והניהול שבין יקומי העל, היא מצויה בקשר מחזורי עם הרוחות המחזירות מן הסוג שלה עצמה, אשר ממוקמות בכל אחת מן הבירות של יקומי העל.

רוחות אב אלה לא רק תומכות בריבונותה של העליונות ומעצימות אותה, אלא אף מושפעות בתורן מתכליותיו היצירתיות של העליון. על-פי-רוב, בריאותיהן המשותפות של רוחות האב הינן מסדר כמו-חומרי (מנהלי כוח וכולי), בעוד שבריאותיהן היחידניות הינן מסדר הרוחני (סופרנאפים וכולי). ואולם, כאשר יצרו רוחות האב במשותף את שבע רוחות המעגלים בתגובה לרצונה ולתכליתה של ההווה העליונה, ראוי לציין כי הצאצאיות של פעולת בריאה זו הינן רוחניות, לא חומריות ואף לא כמו-חומריות.

וכשם שנכון הדבר עבור רוחות האב של יקומי העל, כך הוא באשר לשלישיית השליטים של בריאות-העל הללו – עתיקי היומין. ביטויים אישיים אלו של צדק-משפט השילוש בזמן ובמרחב, מהווים את נקודות המשען לגיוס עוצמתו הכל-יכולה של העליון, ומשמשות כשבע נקודות המוקד עבור האבולוציה של הריבונות השילושית במחוזות הזמן והמרחב. מנקודות התצפית שלהם, המצויות באמצע הדרך שבין פרדיס לעולמות המתפתחים, רואים ריבונים אלו, אשר מקורם בשילוש, את שני הכיוונים, הם יודעים את שני הכיוונים, ומתאמים את שני הכיוונים.

ואולם, היקומים המקומיים הינם המעבדות הממשיות שבהן מתרחשים ניסויי הדעת, ההרפתקאות הגלקטיות, מופעי האלוהיות, וההתקדמות של האישיות, וכאשר כל אלו נסכמים באופן קוסמי, מתקבל היסוד בפועל שעל-בסיסו משיג העליון את התפתחותו כאלוהות תוך כדי התנסות והודות לה.

ביקומים המקומיים אפילו הבוראים מתפתחים: נוכחותו של הפועל האחד מתפתחת ממוקד עוצמה חי למעמד של אישיותה האלוהית של רוח האם של יקום; הבן הבורא מתפתח מטבע של אלוהיות פרדיס קיומית לטבעה ההתנסותי של הריבונות העליונה. היקומים המקומיים הינם נקודות המוצא של אבולוציה אמיתית, בריכות הגידול של אישיות לא-מושלמות של ממש, אשר נתונה להן בחירת הרצון החופשי להפוך לבוראות-במשותף של עצמן, כפי שהן נועדו להיות.

במהלך המתת שלהם לעולמות האבולוציוניים, הבנים הסמכותיים רוכשים לבסוף טבע המבטא את אלוהיות פרדיס באופן המאחד התנסותית את ערכיו הרוחניים הגבוהים ביותר של הטבע האנושי החומרי. ובדומה לכך, הודות למתת כאלה ולמתת אחרות, רוכשים הבוראים המיכאליים את טבעם ואת נקודות ההשקפה הקוסמיות של ילדיהם שלהם עצמם ביקום המקומי. בנים בוראים מסוג מאסטר שכאלה מתקרבים לשלמות ההתנסות התת-עליונה; וכאשר מורחבת ריבונותם ביקום המקומי כך שהיא כוללת את הרוחות היצירתיות הנלוות, ניתן לומר כי במסגרת הפוטנציאלים הנוכחיים של היקום המקיף, הם מתקרבים לגבולות העליונות.

כאשר בני המתת מגלים לבני האדם דרכים חדשות למציאת האל, הם אינם יוצרים את הנתיבים הללו של השגת האלוהיות; אלא הם מאירים את מסלולי ההתקדמות הנצחיים אשר מובילים, דרך נוכחותו של העליון, אל אישיותו של אב פרדיס.

היקום המקומי הינו נקודת המוצא עבור אותן אישיות אשר מרוחקות מן האל במידה המרבית, ואשר מסוגלות לפיכך להתנסות בשיעור ההרקעה הרוחני המרבי ביקום, אישיות אשר יכולות להשיג את מקסימום ההשתתפות ההתנסותית בבריאתן שלהן עצמן. באותו אופן, אותם יקומים מקומיים מעניקים לאישיות היורדות את שיעור ההתנסות העמוק ביותר, ואלה משיגות אגב כך דבר-מה, אשר עבורן משתווה במשמעותו למשמעותה של ההרקעה לפרדיס עבור היצור המתפתח.

נראה כי בן התמותה הינו חיוני להשגת מלוא תפקודו של האל בעל שבעת ההיבטים, באופן שבו מגיעה התאגדות זו של אלוהיות לשיא בהתממשותו של העליון. קיימים סדרים רבים אחרים של אישיות ביקום אשר חיוניים באותה מידה להתפתחותה של עוצמתו הכל-יכולה של העליון, ואולם תיאור זה מוצג לשם בנייתם ועיצובם של בני האדם, ולפיכך מוגבל בעיקרו לאותם גורמים התורמים להתפתחותו של האל בעל שבעת ההיבטים, ואשר נוגעים לאדם בן התמותה.

5. הכל-יכול והבקרים בעלי שבעת ההיבטים

קיבלתם הנחיה באשר למערכת היחסים השוררת בין האל בעל שבעת ההיבטים לבין ההווה עליונה, וכעת עליכם להכיר בכך שבעל שבעת ההיבטים כולל הן את בקריו של היקום המקיף והן את בוראיו. בקרים אלו, בעלי שבעה היבטים, של היקום המקיף, כוללים את הבאים:

1. בקרי המאסטר הפיזיים.
2. מרכזי הכוח העליונים.
3. מנהלי הכוח העליונים.
4. העליון הכל-יכול.
5. אל הפעולה – הרוח האינסופית.
6. אי פרדיס.
7. המקור של פרדיס – האב האוניברסאלי.

מבחינה תפקודית, שבע הקבוצות האלה הינן בלתי-נפרדות מן האל בעל שבעת ההיבטים, ומהוות את רמת השליטה הפיזית של התאגדות אלוהות זו.

ההסתעפות של האנרגיה והרוח (הנובעת מנוכחותם האחודה של הבן הנצחי ושל אי פרדיס) קיבלה ביטוי סמלי, במובן של יקום העל, בשעה ששבע רוחות האב התאחדו לראשונה על-מנת לברוא יחדיו. במאורע זה נחזתה הופעתם של שבעת מנהלי הכוח העליונים. בצמוד לכך, מעגלי הרוח של רוחות האב התבדלו לעומתית מפעילויות הפיקוח הפיזיות של מנהלי הכוח, ומיד הופיעה הדעת הקוסמית כגורם תיאום חדש בין החומר לבין רוח.

העליון הכל-יכול מתפתח כבקר-העל של עוצמתו הפיזית של היקום המקיף. בעידן היקום הנוכחי, נדמה כי פוטנציאל זה של עוצמה פיזית מתמרכז בשבעת מנהלי הכוח העליונים, אשר פועלים דרך מרכזי הכוח הנייחים ודרך הנוכחות הניידות של הבקרים הפיזיים.

יקומי הזמן אינם מושלמים; זהו הינו ייעודם. המאבק למושלמות נוגע לא רק לרמות האינטלקטואליות והרוחניות, אלא גם לרמה הפיזית של האנרגיה והמסה. התייצבותם של שבעת יקומי העל באור ובחיים מניחה כי קודם לכן התייצבו פיזית. וההשערה הינה כי ההישג הסופי של שיווי-משקל חומרי יסמל את השלמת התפתחות שליטתו הפיזית של הכל-יכול.

בימים המוקדמים של בניית יקום, אפילו בוראי פרדיס עסוקים בעיקר בשיווי-משקל חומרי. תבניתו של יקום מקומי מתגבשת לא רק כתוצאה מפעילותם של מרכזי הכוח, אלא גם בשל נוכחותה במרחב של הרוח היצירתית. ובמהלך העידנים המוקדמים הללו של בניית יקום, מפעיל הבן הבורא מאפיין של שליטה חומרית המובן אך במידה מועטה, והוא איננו עוזב את פלנטת הבירה שלו עד אשר מכונן שיווי המשקל המשמעותי ביקום המקומי.

אחרי ככלות הכול, כלל האנרגיה מגיבה לדעת, והבקרים הפיזיים הינם ילדיה של אלת הדעת, זו אשר מפעילה את תבנית פרדיס. האינטליגנציה של מנהלי הכוח מוקדשת ללא-הרף למשימת השגת השליטה החומרית. ואף-פעם לא נפסק מאבקם להשגת שליטה פיזית על מערכות היחסים של האנרגיה ועל תנועות המסה, עד אשר הם משיגים ניצחון סופי על האנרגיות ועל המסות, אשר לנצח מהוות את מחוזות פעולתם.

מאבקי הרוח של הזמן והמרחב נוגעים להתפתחותה של שליטת הרוח על החומר באמצעות תיווכה של דעת (אישית); התפתחותם הפיזית (הלא-אישית) של היקומים נוגעת להשלטת הרמוניה בין האנרגיה הקוסמית לבין מושגי שיווי המשקל של דעת בכפוף לשליטת-העל של רוח. התפתחותו הכוללת של היקום המקיף היא עניין של איחוד אישייתי של הדעת השלטת-באנרגיה עם האינטלקט המתואם-ברוח; והיא תתגלה עת תופיע עוצמתו הכל-יכולה של העליון במלואה.

הקושי בהשגת שיווי משקל דינמי טבוע בעובדת היות הקוסמוס בצמיחה. מעגליה המבוססים של הבריאה הפיזית מצויים בסכנה כל העת בשל הופעתן של אנרגיה ומסה חדשות. יקום צומח הינו יקום לא מיוצב; ולפיכך, אף חלק בשלם אינו יכול להגיע ליציבות אמיתית עד אשר, בחלוף מלוא הזמן הדרוש, נחזה בהשלמה החומרית של שבעת יקומי העל.

ביקומים המבוססים באור ובחיים אין מתרחשים מאורעות פיזיים משמעותיים באופן בלתי-צפוי. הושגה שליטה יחסית מלאה בבריאה הפיזית; ועדיין, הבעיות הנוגעות למערכת היחסים בין היקומים המיוצבים לבין היקומים המתפתחים ממשיכה לאתגר את כישוריהם של מנהלי הכוח של היקום. ואולם, בעיות אלה תלכנה ותעלמנה בהדרגה עם צמצום הפעילות היצירתית החדשה, ככל שתתקרב הפעילות היצירתית ביקום לשיא הביטוי האבולוציוני שלה.

6. שליטת הרוח

ביקומי העל האבולוציוניים שולטים האנרגיה-חומר, למעט באישיות, שבה נאבקת הרוח לשלוט בתיווכה של הדעת. מטרתם של היקומים האבולוציוניים הינה הכפפת האנרגיה-חומר באמצעות הדעת, התיאום בין דעת לבין הרוח, וכל אלו הודות לנוכחותה היצירתית והמאחדת של אישיות. לפיכך, ביחס לאישיות, מערכות פיזיות אכן הופכות לכפיפות; מערכות דעת למתאמות; ומערכות רוח למנחות.

ברמות האלוהות מתבטא איחוד העוצמה והאישיות בדמות העליון ובו. ואולם, התפתחותה בפועל של שליטת הרוח צומחת בהתבסס על פעולות הרצון החופשי של בוראי היקום המקיף ובראיו.

ברמות המוחלטות, האנרגיה והרוח חד הן. ואולם, הבדלים מופיעים ברגע שבו עוזבים רמות מוחלטות שכאלה; וככל שהאנרגיה והרוח נעות הלאה מפרדיס אל עבר החלל, הולכת ונפער

התהום ביניהן, עד שביקומים המקומיים הן הופכות להיות נבדלות למדי. הן כבר לא זהות, ואף אינן דומות, והדעת חייבת להתערב על-מנת לקשר ביניהן.

העובדה שניתן לכוון אנרגיה באמצעות פעולתן של אישיות בקרה מעידה על התגובתיות של האנרגיה לפעולת הדעת. העובדה כי ניתן לייצב מסה באמצעות פעולה של אותן ישויות בקרה, מעידה על התגובתיות של המסה לנוכחותה של דעת המייצרת סדר. והעובדה כי הרוח עצמה היא רצונית באישיות, ויכולה לשאוף לשלוט באמצעות הדעת באנרגיה-חומר, מעידה על פוטנציאל האחדות של כלל הבריאה הסופית.

קיימת תלות-הדדית בין כלל הכוחות והאישיות ברחבי יקום היקומים. לצורך ארגון היקומים, הבנים הבוראים והרוחות היצירתיות תלויים בתפקוד, תוך כדי שיתוף-פעולה, של מרכזי הכוח ושל הבקרים הפיזיים; מנהלי הכוח העליונים אינם שלמים ללא שליטת העל של רוחות האב. מנגנון החיים הפיזיים של האדם מגיב, בחלקו, לצוויה של הדעת (האישית). דעת זו ממש עשויה, בתורה, להפוך לנשלטת ולמונחה על-ידי רוח תכליתית, והתוצאה של התפתחות אבולוציונית מעין זו הינה ייצורו של ילד חדש של העליון, איחוד אישי חדש בין הסוגים השונים של מציאות קוסמית.

וכפי שנכון הדבר עבור החלקים, כך הוא גם באשר לשלם; אישיות הרוח של העליונות זקוקה לעוצמתו האבולוציונית של הכל-יכול על-מנת להשיג שלמות של אלוהות ואת הייעוד של חברות בשילוש. את המאמץ עורכות אישיות הזמן והמרחב, ואולם שיאו והשלמתו של מאמץ זה טמון במעשה של העליון הכל-יכול. ובעוד שצמיחתו של השלם מהווה כך את סכום צמיחת חלקיו, באותה מידה נובע כי האבולוציה של החלקים הינה השתקפות חלקית של צמיחתו התכליתית של השלם.

בפרדיס, מונטה ורוח חד הן – לא ניתן להפריד ביניהן אלא בשם. בהאווה, אף כי החומר והרוח הינם שונים בבירור, בה בעת הם מצויים, מטבעם, בהרמוניה. לעומת זאת, בשבעת יקומי העל קיימת הפרדה גדולה; תהום רחבה פעורה בין האנרגיה הקוסמית לבין הרוח האלוהית; ולפיכך, קיים פוטנציאל התנסותי גדול יותר לפעולת הדעת, אשר מיעדת להביא להרמוניה, ובסופו של דבר אף לאחד את התבנית הפיזית עם התכליות הרוחניות. ביקומי המרחב המתפתחים בזמן האלוהיות מופחתת יותר, קיימות בעיות קשות יותר הדורשות פתרון, וכן קיימת הזדמנות גדולה יותר לרכישת התנסות בפתרון. וכלל המצב הזה ביקום העל מביא לכדי קיום זירה רחבה יותר של קיום אבולוציוני, שבו נפתחות האפשרויות להתנסות קוסמית באותה מידה בפני היצור ובפני הבורא – ואפילו בפני האלוהות העליונה.

שליטת הרוח, אשר הינה קיומית ברמות המוחלטות, הופכת להתנסות אבולוציונית ברמות סופיות ובשבעת יקומי העל. ובהתנסות זו חולקים הכול, מבין התמותה ועד להווה העליונה. כולם שואפים – ובאופן אישי – להישג; כולם משתתפים – ובאופן אישי – בייעוד.

7. האורגניזם החי של היקום המקיף

היקום המקיף אינו רק בריאה חומרית בעלת הדר פיזי, נשגבות רוח ושיעור אינטלקטואלי, אלא גם אורגניזם חי, מרהיב ומגיב. קיימים חיים בפועל הפועמים ברחבי מנגנון הבריאה העצומה של הקוסמוס הנמרץ. המציאות הפיזית של היקומים מסמלת את המציאות הניתנת-להבחנה של העליון הכל-יכול; ואורגניזם חומרי וחי זה מלא במעגלים תבוניים, ממש כשם שאת גוף האדם חוצים נתיבי חישה עצביים. היקום הפיזי הזה מלא בנתיבי אנרגיה המפעילים ביעילות את הבריאה החומרית, ממש כשם שמערכות הזרימה מזינות את גוף האדם וממלאות אותו באנרגיה המופקת ממוצרי המזון. ואף לא נעדרים מן היקום העצום אותם מרכזי תיאום של שליטת-על מרהיבה, אשר אותם ניתן להשוות למערכת השליטה הכימית העדינה של המנגנון האנושי. ואילו ידעתם דבר-

מסמך 116

מה על אודות המבנה הפיזי של מרכז כוח, כי אז היינו יכולים, בדרך של אנלוגיה, לספר לכם כל-כך הרבה יותר על היקום הפיזי.

ממש כשם שבני התמותה נזקקים לאנרגיה סולארית על-מנת לקיים חיים, כך תלוי היקום המקיף באנרגיות המהימנות הנובעות מפרדיס התחתון על-מנת לקיים את הפעילויות החומריות ואת התנועות הקוסמיות של החלל.

לבני האדם הוענקה דעת שעמה יוכלו לרכוש מודעות-עצמית באשר לזהותם ולאישיותם; ודעת – אפילו דעת עליונה – הוענקה לכוללניות של הסופי, אשר עמה תמשיך ותשאף רוחה של אישיות מגיחה זו של הקוסמוס לשאוף תמיד לשלוט באנרגיה-חומר.

בן התמותה מגיב להנחיית הרוח, ממש כשם שהיקום המקיף מגיב לאחיזת כבידת הרוח הנרחבת של הבן הנצחי, הלכידות האוניברסאלית העל-חומרית של הערכים הרוחניים הנצחיים של כלל בריאות הקוסמוס הסופי של הזמן והמרחב.

בני-אדם מסוגלים ליצור הזדהות-עצמית נצחית עם מציאות כוללת ובלתי-ניתנת-להשמדה ביקום – לעבור היתוך עם מכוון המחשבה השוכן. ובדומה לכך, לנצח תלוי העליון ביציבותה המוחלטת של האלוהות המקורית, שילוש פרדיס.

הדחף של האדם למושלמות פרדיס, שאיפתו להשיג את האל, יוצרת מתח אלוהות אמיתי בקוסמוס החי, שאותו ניתן לפתור אך ורק באמצעות פיתוחה של נשמה אלמותית; זהו הדבר המתרחש בהתנסותו של יצור בן-תמותה יחיד. ואולם, כאשר כל היצורים וכל הבוראים ביקום המקיף שואפים כך להשיג את האל ולהשיג מושלמות אלוהית, כי אז נבנה מתח קוסמי עמוק אשר יכול למצוא את פתרונו אך ורק בסינתזה הנשגבת של עוצמה כל-יכולה עם אישיות הרוח של האל המתפתח של כלל היצורים, ההווה העליונה.

[הובא בחסות שליח עוצמתי השווה באופן זמני באורנטיה.]